

SOGN & KIRKE

Hersom, V. Bjerregrav og Klejtrup sogne
Nr. 2 - Juni 2011 - 55. årgang

Indhold:

Adresser og informationer	s. 2
Siden sidst	s. 3
Reception og tak	s. 3
På Samsø var en kirke	s. 4
Fælles fastelavns gudstjeneste	s. 4
Den bedste fest?	s. 5
Årets konfirmander	s. 5
Tanker fra en engelsk katedral	s. 6
Tanker fra en splittet by	s. 8
Nyt kirkeblad	s. 9
Grundlovsfest i præstegårdshaven	s. 9
Kandelaberne	s. 10
Meddelelser	s. 11
Gudstjenesteliste	s. 12

Altartavlen her befinder sig
i Hersom Kirke
Tavlen er fra 1600-tallet,
men alterbilledet er langt yngre.
Se omtalen på side 2 ...

Herunder ses desuden
prædikestolen og døbefonten
fra Hersom Kirke

Konfirmationsdagene ligger fast år for år:

Bededag:	Flg. søndag:
2011 Klejtrup	Hersom/Bjerregrav
2012 Bjerregrav/Hersom	Klejtrup
2013 Klejtrup	Hersom/Bjerregrav
2014 Bjerregrav/Hersom	Klejtrup
2015 Klejtrup	Hersom/Bjerregrav

TELESLYNGE

Der er teleslynge i alle vore 3 kirker. Det betyder, at kirkegængere med høreapparat må huske at stille apparatet på T, så skulle lydniveauet være optimalt.

KLEJTRUP KIRKE**Døbte:**

Elliot Emil Vestfal Pedersen
Maria Hagen Stadsgaard
Daniel Dalsgaard Kjær

Døde og begravede:

Helga Brøndum Pedersen
Knud Jørgensen
Ella Vad
Aage Skaarup

V. BJERREGRAV KIRKE**Døbte:**

Ella Uhrenholt Christensen
Villads Bersang Elmgreen Dalgaard
Mille Puk Nørmølle

Døde og begravede:

Ester Hermansen
Solveig Bagge

HERSOM KIRKE**Døbte:**

Rasmus Pedersen

Døde og begravede:

Martin Myrthue

FØDELSANMELDELSE

Fødselsregistrering efter 1. oktober 2010

En fødsel registreres på baggrund af jordemoderanmeldelsen af fødslen. En forældreameldelse er kun nødvendig, hvis ingen jordemoder har medvirket ved fødslen.

Selv om forældre således i reglen ikke længere skal anmelde fødslen, skal forældre stadig være verificerede. Dette forhold gælder også vedr. personer fra udlandet.

14 dage til borgerens anmeldelser

Da forældrene ikke længere skal anmelde fødslen, er det tilstrækkeligt, hvis en omsorgs- og ansvarserklæring indgives indenfor 14 dage fra barnets fødsel.

En fødselsregistrering blokerer i det nuværende system for borgeres muligheder for elektronisk anmeldelse af faderskab og/eller navngivning. Derfor registreres fødsler ikke, før der er gået 14 dage efter fødslen, medmindre konkrete grunde taler for det. - Har barnet ikke fået personnummer, bør det dog få et sådant hurtigst muligt.

Det betyder, at forældre, der er gift, ikke skal indlevere nogen fødselsanmeldelse. Er man ikke gift, så står moderen alene som forælder til barnet, og så skal man inden 14 dage indsende en omsorgs- og ansvarserklæring (blanket kan findes på www.personregistrering.dk). Hvis man ikke gør det, så overgår faderskabsagen til statsforvaltningen.

ANMELDELSE AF DÅB

Når barnet skal døbes, ringer man til sognepræsten og aftaler dato for dåben. Desuden fastsættes et tidspunkt, hvor man kan mødes i præstegården og tale om dåben, barnets navn og faddere.

NAVNGIVELSE UDEN DÅB

Skal barnet ikke døbes, men navngives, sker dette også ved anmeldelse til sognepræsten. - Et barn skal have navn senest 6 måneder efter fødslen.

VIELSE

Ved vielse i kirken aftales med sognepræsten tid og sted, desuden tidspunkt for en samtale om vielsens forløb. - Kommunen kontaktes med henblik på den lovpligtige prøvelsesattest af parterne.

Når man gifter sig, beholder man i princippet sit eget navn. Ønsker man det samme efternavn og evt. mellemnavn, kan dette ske enten i forb. med vielsen eller bagefter. I begge tilfælde søges herom hos sognepræsten.

NAVNEÆNDRING

Ønsker man navneændring, koster det 470 kr. Yderligere oplysninger kan indhentes hos sognepræsten.

BLANKETTER OG FORMULARER

Alle borgere med adgang til en PC har i øvrigt mulighed for at udprinte de nødvendige blanketter via internettet på adressen www.personregistrering.dk. Eller de kan fås hos sognepræsten.

VED DØDSFALD

Anmeldelse af dødsfald skal ske til sognepræsten senest 2 hverdage efter dødsfaldet.

Begravelsesmyndighed er altid sognepræsten i det sogn afdøde bor, også selvom begravelsen skal finde sted i et andet.

Det kan i det hele taget tilrådes, at man snarest efter dødsfaldet kontakter præsten, som vil være behjælpelig i forbindelse med det nødvendige vedr. begravelsen.

Forsidebilledet

Alttertavlen i Hersom Kirke, der ses på forsiden, er fra 1600-tallet, men alterbilledet er langt yngre.

I 1905 fik maleren Niels Larsen Stevns, der på det tidspunkt var en af Joakim Skovgaards hjælpere under udsmykningen af Viborg Domkirke, en opfordring fra præsten i Hersom til at male et nyt alterbillede til Hersom Kirke. Det gamle alterbillede var efterhånden i for ringe stand. Niels Larsen Stevns udsmykkede siden mange kirker, men Hersom var hans første selvstændige opgave. Hans udkast, som forestillede Maria, der salver Kristi fødder, blev ikke godtaget, og han blev i stedet bedt om at lave en kopi af Skovgaards »Det ene fornødne« fra Viborg Domkirke. Det gjorde han, uden at det dog blev en tro kopi. Kunstkere betragter i dag afgørelsen i Hersom som en stor fejl. Niels Larsen Stevns fuldførte nemlig det afviste billede. Det kan i dag ses på Nordjyllands Kunstmuseum, og det regnes for et af hans hovedværker.

SOGN & KIRKE

udgives af menighedsrådene og udkommer 4 gange om året.

Bladet er gratis, men økonomisk støtte modtages gerne på konto-nr. 9261-000-03-02511. Uden-sogns kan tegne abonnement: 60 kr.

Bladets adresse er hos kasserer Jens Nielsen, Nørreheden 3, Nørheden, 9500 Hobro.

REDAKTION

Henning Pedersen, Anna Rohde, Ejvind Sørensen og Kirsten Krab Koed.

Jens Nielsen er ansvarshavende redaktør.

Lay-out: Jens Nielsen.

Sats og tryk: LSD-grafisk, 9864 9161.

Lokalhistoriske medarbejdere:
Ragna Kolind og Birthe Korsbæk.

Hvor intet andet er nævnt, er illustrationer i dette blad hentet fra kirkelige publikationer, blade og håndbøger.

Næste nummer: 1. september 2011.

Sidste frist for indlevering af stof til næste kirkeblad 1. august 2011 til:
Ansvarshavende redaktør Jens Nielsen, Nørreheden 3, 9500 Hobro - eller mail: jens.musse@nielsen.mail.dk

Adresser:

HERSOM KIRKE

Sognepræst: Kirsten Krab Koed, Teglgårdvej 30, Hersom, 9500 Hobro. Tlf. 8669 0009.

Graver og kirketjener: Birgit S. Jespersen, Gl. Ålborgvej 48, V. Bjerregrav, 9632 Møldrup. Tlf. 8669 1910.

Organist: Jacob Græsholt, Strandvej 29, 9500 Hobro. Tlf. 9852 5545.

Kirkesanger: Henning Pedersen, Teglgårdvej 24, Hersom, 9500 Hobro. Tlf. 8669 0303.

Menighedsrådets formand: Jens Nielsen, Nørreheden 3, Nørheden, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6303.

Kasserer: Esther Nielsen, Lundvej 14, Troestrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6076.

Kirkeværge: Britta Kempe, Ørrisvej 15, Ørris, 9500 Hobro. Tlf. 8669 0067.

V. BJERREGRAV KIRKE

Graver og kirketjener: Else Iversen, Halesøvej 1, Roum, 9632 Møldrup. Tlf. 9854 6812.

Organist: Se Hersom.

Kirkesanger: Bettina Thoft Jensen, Klejtrupvej 103, 9500 Hobro. Tlf. 2498 7247.

Menighedsrådets formand: Birte Bergman, Nordskoven 21, V. Bjerregrav, 9632 Møldrup. Tlf. 8669 2185.

Regnskabsansvarlig: Kristian Nørskov, Herredsejden 69, V. Bjerregrav, 9632 Møldrup. Tlf. 4057 5711.

Ekstern kasserer: Esther Nielsen (se Hersom).

Kirkeværge: Bodil Andersen, Langmosevej 13, 9632 Møldrup. Tlf. 8669 0204.

KLEJTRUP KIRKE

Graver og kirketjener: Leif Bach Jensen, Viborgvej 29, Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6792.

Organist: Se Hersom.

Kirkesanger: Kirsten Klitgaard Frandsen, Bydamsvej 5, Skærshale, 9620 Aalestrup. Tlf. 9864 9249.

Menighedsrådets formand: Kirsten Hougaard Pedersen, Fuglevænget 5, Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6067.

Kasserer: Vagner Bjørn, Fuglevænget 8, Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6625.

Kirkeværge: Birthe Korsbæk, Søparken 20, Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 8669 1459.

PRÆSTEGÅRDSUDVALGET

Formand: Karin Jehg, Ørnvej 1, Hersom, 9500 Hobro. Tlf. 3059 3595.

Kasserer: Esther Nielsen (se Hersom).

KIRKEBIL

De, der ønsker transport til og fra kirke i forbindelse med vore gudstjenester, skal ringe besked til KAS-Biler, tlf. 8669 1589, senest om søndagen kl. 8,00. Gratis. - Dersom KAS-Biler skulle være forhindret i at køre en søndag, er man velkommen til at ringe efter den nærmeste taxa.

RECEPTION

Som man kunne se i sidste nummer af kirkebladet inviterede de tre menighedsråd til velkomstreception for vores nye sognepræst Kirsten Krab Koed og hendes familie.

Receptionen fandt sted den 3. marts i Hersom Forsamlingshus, hvor menighedsrådene var vært ved et lille traktement. Der var ca. 100 borger fra de tre sogne, som fandt forbi for at hilse på og smage på den lækre anretning med lidt vin eller øl/sodavand.

De tre menighedsråd var glade for den store opbakning til dette arrangement og ikke mindst den store opbakning til den nye sognepræst, som også var taknemlig over den store opbakning. Hendes tak kan ses nederst på siden.

De tre menighedsråd

TAK for den varme velkomst!

Min familie og jeg er taknemmelige for den hjertelige velkomst, som møder os i Hersom, Vester Bjerregrav og Klejtrup sogne.

Også mange tak til alle, som var med til at gøre menighedsrådenes velkomstreception i Hersom Forsamlingshus til en uforglemmelig oplevelse. Tak for gerne og tak for hvert et varmt håndtryk.

Sognepræst Kirsten Krab Koed

På Samsø var en kirke

Det er ikke mange frynsegoder, det kaster af sig at være menighedsrådsmedlem, men der er i hvert fald et, som nu er meget rart at få. Hvert år tager de 3 menighedsråd samt alle de kirkeansatte på en studietur ud i det danske land, og i år går turen til Samsø. Når Kirkebladet udkommer, er turen overstået, og deltagerne på turen vil bl.a. have hørt denne historie, som handler om Samsøs største kirke, nemlig den i Tranebjerg. Den historie kan godt tåle at stå i Kirkebladet også:

Der var engang, hvor der ingen kirke var i Tranebjerg. Det var, mens vi endnu var katolikker her i landet, og der boede på Samsø foruden den almindelige befolkning en håndfuld munke også. En af munkene syntes, det var meget forkert, at der ikke var en kirke i Tranebjerg, og han satte sig for, at der skulle bygges en. Det kunne han jo ikke gøre alene – ejheller sammen med sine ordensbrødre –

I Klejtrup kirke har vi haft 2 alternative gudstjenester i år.

FÆLLES FASTELAVNS-GUDSTJENESTE

for de 3 sogne den 6. marts og i samarbejde med spejderne.

Børnene kom udklædte i fantasifulde dragter. I kirken var alle ældre repræsenteret, og kirken var næsten fuld.

Vores præst Kirsten Krab Koed holdt en god prædiken om »Johannes Døberen«, der døbt folk i Jordan Floden, og på et tidspunkt tog Kirsten Krab Koed en maske på, som symboliserede floden.

Under hele prædikenen blev Kirsten Krab Koed på gulvet og talte og spurgte børnene om mange forskellige ting.

Bagefter var der sammenkomst i Sognehuset for dem, der ikke gik med i hallen for at slå »katten af tønden«. Her gav flere udtryk for den gode oplevelse, den noget anderledes gudstjeneste havde været.

Langfredag den 22. april havde vi »De ni læsninger«

Det var en meget anderledes måde at få Jesu lidelseshistorie fortalt på, men på en knapt så dystert måde, som prædiken ellers kan være Langfredag.

Også her blev Kirsten Krab Koed på gulvet, og mellem de ni læsninger var der salmesang.

Flere har udtalt, at de havde en god oplevelse, og selvom man kender beretningerne, var det en hel ny og meget forstående måde at høre dem på.

Kirsten Hougaard

nej, det var en sag, der krævede manges medvirken. Han tænkte, at det kunne være en god sag at stå sammen om, og opsøgte alle som en på egnen - rig såvel som fattig, ung såvel som gammel. Men ingen ville hjælpe ham. Så skulle de så, og så skulle de høste, og der skulle fiskes og fældes træer og graves tørv. Hver havde nok i sit. Der gik år og dag, og sagen kom ikke ud af stedet. Undskyldningerne for ikke at hjælpe munken stod nærmest i kø.

Den gode munk var faktisk ved at opgive det hele. Han gik sørgmodigt rundt og iagttog de travle samsinger, der allerede den gang satte en ære i at være først med alskens frugt og grønt. Vi ved jo, at de første kartofler, de første asparges og meget andet godt kommer fra Samsø – på munkens tid var kartofflen dog næppe kommet til landet. Bedst som munken stod der og var deprimeret over, at ingen ville hjælpe ham med at bygge et hus til Guds ære, kom der en mand gående hen til ham - en meget stor mand. Påfaldende stor. Munken syntes ikke, han havde set ham før, og han kendte dog næsten alle på øen. »Nå, munk,« sagde den store mand til ham. »Folk her på Samsø er da vist til ingen hjælp for dig med det kirkebyggeri. Men, ser du – jeg kan bygge den helt alene, og det gør jeg gerne, hvis jeg får min løn for det.« – Munken havde en uklar fornemmelse af, at den store mand vist kunne mere end sit Fadervor. Der var noget skummelt ved ham, men enden på det blev alligevel, at han sagde ja til tilbudet, selvom han var ikke så lidt betænkelig ved det lønudspil, han blev præsenteret for. Den store mand ville nemlig have munkens hjerte som løn, for stegt munkehjerte med godt med gode Samsøgrøntsager til, ikke mindst kål, var nemlig mandens livret. Hjerter ville munken naturligvis nødtig miste, og efter nogen forhandling enedes de om, at kirken skulle stå færdig Sankt Hans-aften, og hvis den ikke gjorde det, fik munken lov at beholde sit hjerte. Og skulle kirken mod alle odds blive klar til Sankt Hans, så kunne munken redde sit hjerte, hvis han blot kunne sige mandens navn. Det syntes munken var en god aftale, og så var der jo kun et par uger til Sankt Hans, og hvem kunne vel bygge en kirke på et par uger.

Aftalen kom altså i hus, og manden begyndt straks at bygge. Det viste sig, han havde enorme kræfter, og han slæbte sække fulde af store sten fra markerne og fra havet så let som var det fuglefjer, han slæbte på. Munken var ikke helt tryk ved det, så han tænkte han hellere måtte se at finde ud af, hvad manden hed. Det skulle vel være let nok, for nogen måtte jo kende ham. Men det var ikke spor let, ja det var simpelthen umuligt. Heller ikke her kunne samsingerne hjælpe ham. Ingen havde set den store mand før, og ingen havde nogen ide om, hvem han mon kunne være.

Sankt Hans-aften nærmede sig hastigt, og kirken skød for hver dag yderligere et godt stykke i vejret, og til sidst var munken helt sikker på, at kirken ville stå færdig til den aftalte tid, og at han ville miste sit hjerte og dermed sit liv. Tidligt på selve Sankt Hans-aften

bestemte han sig til at gå en sidste tur på sit elskede Samsø, og han travede langt og længere end langt ud i det dejlige landskab, der stod så grønt så grønt. Nattergalen sang, den lune aftenvind slog ham i møde, og til sidst ville han hvile sine trætte fødder og sætte sig et sted, hvor han havde godt udsyn over en god part af øen. Der er mange gamle gravhøje på Samsø, og han udsøgte sig den største og satte sig på toppen af den. Pludselig lød der en forfærdelig støj inde fra gravhøjen. Det lød som om nogen skændtes ganske voldsomt. Der var en råben og skrigen og en anvendelse af sprogets værste gloser. Man bandede simpelthen vederstyggeligt. Munken var ikke helt overrasket, for han havde jo nok hørt om, at Samsøs trolde – for sådan nogle er der alle steder, endda også her i vore 3 sogne – boede i øens gravhøje, så det var jo nok en troldefamilie, der var kommet noget så skrækeligt op at skændes. Det var mest troldeungerne, der råbte op, men pludselig var der en troldekællingestemme, der skar igennem det hele, så munken syntes det gik gennem marv og ben. »Nu skal jeg sige jer forbandede unger noget,« skreg troldekællingen, og så lagde hun eftertryk på med en hel flok bandeord, der ikke egner sig til at trykkes i et kirkeblad. Og så fortsatte hun: »Hvis ikke I snart holder jeres beskidte kæft lukket, så gi'r Finn jer ikke så meget som en stump af troldens hjerte.« Og så kan det nok være, der blev ro. Aha, tænkte munken, så trolde hedder Finn.

Det var et vidunderligt vejr. Naturens kræfter er aldrig stærkere end de er Sct. Hans-aften, og munken spadserede i godt humør ned til den meget flotte kirke, der nu stod der. Den var endda større end han havde tænkt sig. Og der stod så manden eller rettere trolde, som vi nu ved, han var, med et triumferende grin. »Nå, munk, så er det hit med hjertet,« og hans store lodne hånd var allerede på vej mod munkens bryst. »Nej, Finn, det får du ikke,« sagde munken, og så skete der noget meget mærkeligt, men sådan er det med trolde. Når man siger deres navn, så mister de al deres kraft, og ikke nok med det. De farer i flint, bogstaveligt talt, ja, de forsvinder simpelthen fra Jordens overflade. Sådan gik det også i Tranebjerg. Trolde for i flint, og små stykker flint spredtes ud over det, der nu er kirkegården. Der stod så munken glad og iagttog den smukke kirke, og tænk, nu havde alle hans sognebørn pludselig god tid til at slutte sig til ham, for nu var der fest i sigte. Munken indviiede kirken, og det blev en Sankt Hans-aften, som de endnu mindes med stor glæde på Samsø.

Når vi kommer til Samsø på vores studietur her i slutningen af maj måned, vil vi selvfølgelig kigge godt efter, om der stadig er mange små flintesten på kirkegården, og så vil vi naturligvis også kigge på og beundre Tranebjerg kirke, som er så stor, at nogen ligefrem kalder den Samsøs Domkirke. Men domkirke blev den nu aldrig, og vi, der har hørt eller læst denne historie, vil nok også synes, at det havde samsingerne heller ikke gjort sig fortjent til at få.

Henning Pedersen

Den bedste fest?

Hvad er det bedste i verden? Jeg har et svar, du har måske et andet. Er det en tur i teatret i London, eller er det måske at lytte til havets imponerende stemme og bølgerne, der ruller mod kysten? Nogle vil sandsynligvis sige, at det bedste er at gå i haven og pusle om rosernes vækst, mens andre tænker, at det bedste er fredag aften sammen med familien, pizza på bordet og en skål, der bugner af slik i mange farver? Eller er det bedste at slentre en tur i det blå, sætte sig i en grøftkant, mens snakken går over stok og sten? Ja, hvad er egentligt det bedste i verden? Kan mennesker mon nogensinde nå til enighed herom? Hvornår deltager man i den bedste fest? Foregår den akkurat i disse timer, denne sommer – hvad siger du?

Jeg tænker, at det bedste måske er, at verden er fuld af liv, bevægelse og mulighed. Når græsplænen farves mælkebøtte gul, fryder jeg mig over, at Gud skabte og opretholder verden. Alle bor vi i en verden, der er sprunget ud i mange farver. En verden, hvor mennesker græder, jubler, forandres, skifter sind og tilgiver hinanden. Vi er ikke robotter, som kan kodes til at gå til højre eller venstre. Vi har fået den uvurderlige gave, at vi kan vælge meget selv. Når man slår dynen til side ved lysets frembrud, kan man vælge, om man vil spise gammeldags isvafler med skum og flødebolle eller gøre hovedrent i køkkenet? Måske kan man nå begge dele på samme dag!

Livet er fyldt med valgmuligheder. Man kan næsten blive helt svimmel, når man tænker på, det man vælger fra - jordomrejse og maraton i Afrika og New York. Jeg for min del finder fast grund under fødderne, når konfirmanderne år efter år knæler ved alteret i kirken og med klar stemme siger ja til Gud. Højt i kor siger de: »Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen«. Med deres røst tilkendegiver de, at de vil gøre, hvad der står i deres magt, for at det gode skal have de bedste vækstbetingelser. Og det bedste er måske i virkeligheden, når konfirmanderne går med Gud i ryggen. Når jeg ser konfirmanderne i deres flotte tøj, når jeg iagttager deres øjne, som lyser af betydning, forsvinder al svimmelhed. Disse smukke unge konfirmander vælger med frimodighed Gud til, skønt de kunne have valgt anderledes. De kunne have valgt konfirmation fra, men de valgte konfirmationen, trosbekendelsen og fadervor til; og de valgte af et helt hjerte. Det er da noget af det bedste i verden, ikke sandt? Måske én af de bedste fester, man kan forestille sig?

Årets konfirmander i Hersom, Vester Bjerregrav og Klejtrup sogne er vokset ud af dåbskjolen. Den rummelige hvide dåbskjole, pyntet med røde og blå silkesløjfer er designet til at vokse i. Og ja, jeg er vis på, at konfirmanderne er vokset. Ikke blot er deres arme og ben blevet længere. Konfirmanderne er også vokset i troen. Derfor passede det fine tøj i størrelsen på den store festdag i vore tre skønne kirker. Det var selsagt et skønt syn. Jeg siger jer konfirmander tak for hyggeligt og interessant samvær. Det har været mig en fornøjelse at lære jer at kende. Tusind tak. Jeg glæder mig til gensyn med jer undervejs.

Med ønsket om en velsignet sommer.

Sognepræst Kirsten Krab Koed

Årets konfirmander

Konfirmander fra Hersom Kirke 2011 • Jacob Kolind Andersen • Morten Mosbech Faber • Simone Marie Gade • Hannah Just Jensen • Emil Jørgensen • Simon Bang Larsen • Sanne Hougård Lausten • Sabrina Nielsen • Kamilla Hinge Søndergaard • Kristine Østrup Rasmussen

Konfirmander fra Vester Bjerregrav Kirke 2011 • Matias Brorson Kondrup • Andreas Bergman Lunddorff

Konfirmander Klejtrup 2011 • Malene Hedegaard Andersen • Mie Axelsen • Emilie Fruergaard • Linette Hansen • Pernille Skytte Jensen • Rikke Overvad Kolding • Jennifer Julie Mortensen • Bjarke Nielsen • Cecilie Emilie Bjørn Nielsen • Kia Helene Nielsen • Tessa Vadsholt

Tanker fra en engelsk katedral ...

Det er ikke alle lande, der har et system med en Folkekirke, der finansieres af Kirkeskat. Det kan give stof til eftertanke. Jane fortæller her om en oplevelse, som vi måske burde sætte i relation til vort eget system.

»Nå da da, her skal vist være et ordentligt abegilde!«

Ja, netop sådan faldt ordene! De kom fra min søster, som jeg har for vane at slæbe med på museer, i gallerier og lignende ved hver eneste givne lejlighed. Og selv om hun har for vane at »overleve« min entusiasme for det historiske gennem en slet skjult sarkasme, var jeg alligevel aldeles mundlam i denne situation!

Vi befandt os nemlig i en af de største og vigtigste katedraler indenfor den angelsaksiske kirkes historie: Katedralen i Canterbury i Kent - og hvad vi så, var kirketjenere i færd med at festdække små runde borde, pudse vinglas, slæbe stole - og som om det ikke var nok, var teknikere ved at sætte en scene op i midten af det hele med mikrofoner, højtalere og forstærkere.

Et øjeblik var vi seriøst i tvivl, om vi mon var havnet i et tilstødende festlokale under forberedelserne til den lokale byfest.

Men nej, vi befandt os sandelig i en af de mest betydningsfulde katedraler i kirkehistorien.

Efter at have vænnet os til synet af disse verdslige aktiviteter på et så gejstligt sted, kunne en kirketjener fortælle at man var ved at forberede en af Ærkebiskoppens velgørenhedsmiddage, og at de skam altid fandt sted inde i selve kirken. Det bidrog ligesom til stemningen, som han sagde.

Om man bryder sig om den slags festlige ar-

rangementer på kirkelig grund eller ej, så fortæller de alligevel en hel del om den måde den engelske kirke har udviklet sig på.

Selv om vi gennem de sidste par årtier, har haft en del religiøse og kulturelle spørgsmål til debat hjemme i Danmark, så sammenligner vi ofte vores protestantiske traditioner med religiøse retninger som sjældent har meget tilfælles med vores egne. Vi kikker sjældent på hvordan andre vestlige kirketraditioner har udviklet sig, vel netop fordi de har så meget til fælles med vores egne, at de til forveksling ligner hinanden. Ikke desto mindre er det ofte i de små afvigelser, at man får sat sine egne overbevisninger i perspektiv.

Dette skulle i hvert fald vise sig at være tilfældet fra første sekund vi trådte ind i Den Engelske Kirkes hovedsæde.

Riget, Magten og Middelvejen!

Selv om Canterbury Cathedral i dag fungerer som både ærkebispesæde, moderkirke for Den Engelske Kirke og som massiv turistattraktion, så går dens historie så langt tilbage som til 597 E. Kr. Her byggede Sct. Augustin et kloster i nærheden af stedet, hvor katedralen senere blev bygget. Augustin var udsendt fra Rom med besked om at bygge et ærkebispesæde i London. Da dette ikke kunne lade sig gøre, faldt valget på Canterbury. I 602 E. Kr. stod han bag den første saksiske kirke på stedet. Under arkæologiske udgravninger i begyndelsen af 1990'erne fandtes rester af den saksiske kirke under katedralens kor. Men det var også tydeligt, at denne første kirke var blevet stærkt ødelagt under den danske vikingebelejring af Kent i 1000-tallet. Da normannerne senere kom til og drev vikingerne ud af området, blev kirken genopført - nu i normannisk stil, og den første normanniske ærkebiskop blev udpeget.

Det var også i denne katedral at ærkebiskop Thomas Becket blev myrdet i 1170. Efter en lang og kompliceret relation til kongemagten, som Becket nægtede at underkaste sig, tog kongens mænd sagen i deres egne hænder. Efter det brutale mord blev Thomas Becket senere helgenkåret, og da Canterbury var et vigtigt stop på pilgrimsfærd til det hellige land, blev hans grav et vigtigt pilgrimsål.

Det komplicerede forhold mellem kongemagt og kirke har spillet en større rolle i Den Engelske Kirkes udvikling end noget andet sted:

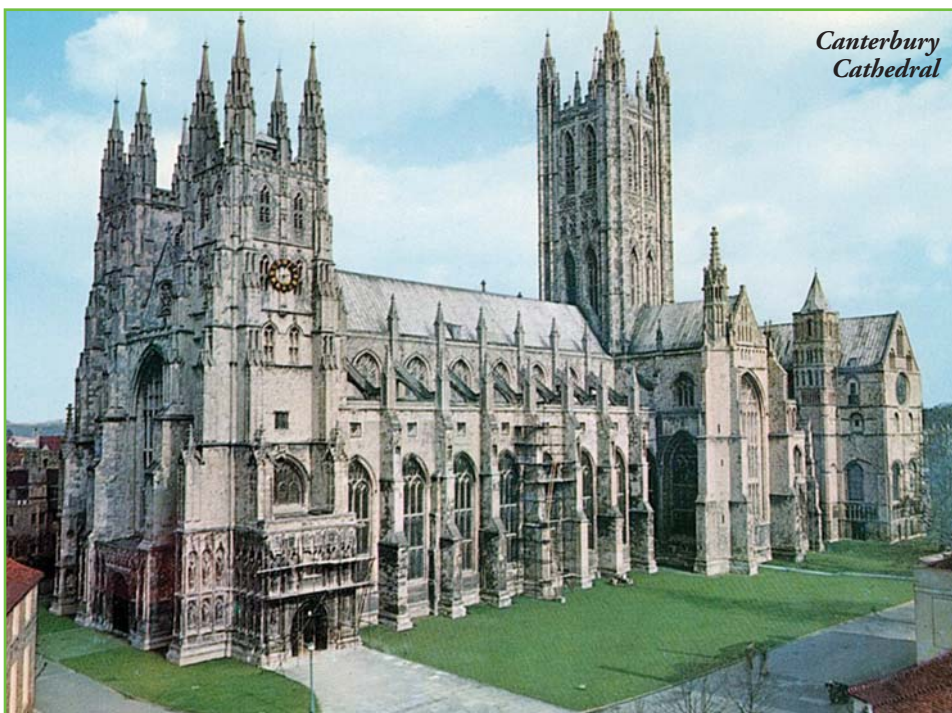
En række historiske begivenheder har medført, at kirken i dag anser sig selv for at være reformeret, men ikke protestantisk - og samtidig katolsk, men ikke romersk-katolsk. Den Engelske Kirke anerkender således ikke Pavens autoritet, men den føres stadig videre på baggrund af de oprindelige middelalderlige forskrifter. *Book of Common Prayer*, som blev publiceret første gang i 1549, fungerer stadig i forskellige udgaver som kirkens hovedbog.

Det beskrives derfor ofte, at Den Engelske Kirke befinder sig på en såkaldt *middelvej* mellem katolicismen og protestantismen. Dette skyldes først og fremmest, at den engelske reformation havde en anden form end i Skandinavien og Tyskland.

De afgørende begivenheder i denne udvikling stod ikke overraskende mellem kirken og kongemagten. Først og fremmest med mordet på ærkebiskop Thomas Becket. Og senere ved grundlæggelsen af den anglikanske kirke under Kong Henry VIII. Det var i særdeleshed Henry VIII's uenigheder med pavestolen, som blev afgørende. Kirken nægtede kongen skilsmisse fra sin første kone, den stærkt katolske Katharina af Aragonien. Herefter etablerede kongen Den Anglikanske Kirke, hvor skilsmisser belejligt nok var tilladte. Den gejstlige leder for den nye kirke blev ærkebiskoppen af Canterbury, naturligvis med kongen som overhoved - en ordning, der eksisterer den dag i dag.

Den engelske kirke består i dag af 44 stifter, heraf har 2 status som ærkestifter, hvor overhovedet har titel af ærkebiskop: York og Canterbury.

Stridighederne mellem kirke og kongemagt, og protestantismen og katolicismen, var dog langt fra ovre efter Henry VIII's reformation. Gennem hans to døtre, først den katolske Mary Tutor og senere den protestantiske Elisabeth I, var den engelske befolkning splittet mellem to uforenelige religioner. Først og fremmest forsøgte Mary Tutor meget ihærdigt at genindføre katolicismen, som hendes far havde forkastet til fordel for sit andet ægteskab. Mary, som ikke så underligt fik tilnavnet *Bloody Mary*, fik henrettet og brændt op mod 300 protestanter i processen. Det var således også ved at koste hendes egen halvsøster livet, men da Mary døde barnløs inden hun nåede at underskrive sin søsters henrettelsespapirer, overtog Elisabeth tronen i 1558. Elisabeth førte igen landet mod en protestantisk kurs, og hun gav dermed

Canterbury Cathedral

Den Engelske Kirke den form, vi kender i dag. Gennem en fastholden af mange middelalderlige katolske traditioner, men samtidig en fornægtelse af Pavestolen, fandt kirken langsomt en balance mellem at tække de stærkt troende og samtidig reformations-tilhængerene - en *mid-delvej*.

»Kirken den er et gammelt hus ...«

»Måske skulle vi sponsorer en sten - kunne det ikke være lidt sjovt!«

Min søster havde fundet frem til et stativ med turistbrochurer. Og da jeg besvarede hendes henvendelse med et ret uforstående ansigtsudtryk, stak hun mig en brochure med ordene: »*Sponsor a Stone – Save Canterbury Cathedral Appeal*«.

I et forsøg på at samle indtægter til renovering af kirken, har man i mange engelske kirker iværksat kampagnen *Sponsor en sten*. Her er det muligt for alle at betale for en personlig sten til kirkens renovering. Afhængig af størrelsen på ens tegnebog, kan man således vælge mellem en almindelig vægsten til 30 pund, eller en udskåret dekorationssten til 300 pund. Som tak modtager man et certifikat fra kirkens dekan, samt en tegning over kirken med angivelse af hvor ens sten er placeret.

For at forstå denne form for sponsor-kampagne, er man nødt til at se nærmere på den struktur, der hersker indenfor kirkens administration. Selv om Den Engelske Kirke i dag er yderst veletableret, modtager den ingen former for offentlig støtte - til gengæld har de to ærkebiskopper, samt 24 af de 44 biskopper automatisk en plads i det britiske Overhus.

Kirken lever af donationer, som udgør langt størstedelen af indtægterne, hertil kommer entreindtægter fra kirkerne og tilhørende historiske bygninger, samt kirkelige arrangementer og koncerter.

Dette usikre indtægtsgrundlag har således tvunget kirken ud i en mere aggressiv markedsføring af sig selv, end vi er vant til at se i Danmark. Man må hele tiden forsøge at fastholde sin position i samfundet gennem formidling og markedsføring. Derfor støder man også ofte på kirkens arbejde i sammenhænge, hvor man normalt ikke møder den: Ved velgørenhedsarrangementer, i souvenirbutikker, i skoler, på museer og ofte bare tilfældigt på gaden. Den Engelske Kirke er hele tiden nødt til at klargøre og retfærdiggøre sin berettigelse i det moderne samfund - og det har gjort den mere synlig i dagligdagen end langt de fleste religioner i dag.

Selv om nogle af disse markedsføringskampag-

Malet glasvindu af Thomas Becket

ner synes lidt mærkelige for os danskere, så hersker der en ophøjet tradition og historie indenfor kirkens mure, som stort set er ufravigelig - men som alligevel formår at involvere alle lag af det omkringliggende samfund.

Det hænger først og fremmest sammen med at kirken er en virksomhed - en arbejdsplads for mange forskellige slags mennesker: Kirketjenere, butiksansatte, boghandlere, billetsælgere, gartnere, klokkespillere, omvisere, skoleundervisere, kunstkonservatorer og mange andre. På hver deres måde har alle disse mennesker dagligt deres arbejdsrum i katedralen.

Gennem stærke traditionsrige bånd er kirken et prestigefyldt sted at virke og arbejde.

Dette ses især gennem katedralens berømte drengekor. Koret består af 12 voksne klerke, som alle er professionelle sangere, hertil kommer 30 drenge i alderen 8-13, som alle går på St. Edmunds Skole i Canterbury. Hvert år i november aflægges der sangprøve for katedralens organist og korleder, som nøje udvælger de bedste stemmer.

Der øves 6 dage om ugen på et meget omfattende repertoire. Kirkens samarbejde med skolen er derfor meget tæt, og for drengene er der meget prestigefyldt forbundet med en plads i koret.

Bemærkelsesværdigt for de engelske katedraler er, at koret rent fysisk er placeret i midten. Det kan derfor være svært at danne sig et overblik over hele katedralen på en gang. Til gengæld føres korets sang tydeligt ud til hver eneste afkrog langs de gamle mure. Det komplicerede arkitektoniske »mønster« med mange afkroge og hvælvinger, er typisk for de gotiske kirker i England. Det får dem til at virke meget ophøjede og majestætiske - en fornemmelse, man også kender fra mange katolske kirker. Ligeledes bidrager traditionen for de malede glasmosaikker til kirkens og biblens historie.

Det er i denne meget traditionelle og ophøjede atmosfære, at Den Engelske Kirke udfører sit

virke. Til trods for de til tider meget verdslige arrangementer, har man på forunderlig vis formået at fastholde netop denne specielle atmosfære i formidlingen af kirken og dens historie.

Et helligt legeme ??!

»Vil du have en Thomas Becket-karamel!«

For tredje gang den dag blev mine tanker afbrudt af et spørgsmål, som jeg indtil for få timer siden ville have forsvoret nogensinde at skulle høre indenfor kirkelige mure - eller for den sags skyld noget andet sted.

Min søster havde været en tur forbi kirkens souvenirbutik, hvor hun i følge eget udsagn, var styret direkte udenom de usmagelige tekander udformet som katedralen og køleskabsmagneterne med gargoiler - for at ende ved hylden med chokoladehoveder af kendte martyrer og helgener!

Mens jeg tog imod en klæbrig chokoladekaramel og betragtede de sidste tekniske forberedelser til aftenens sceneshow, gik det op for mig i hvor høj grad Den Engelske Kirke i virkeligheden havde formået at balancere på mid-delvejen:

Omkring 20 meter over vores hoveder havde solens stråler fundet vej ind gennem et af de store mosaikvinduer og farvede loftet og de grå sponserede vægsten i alle tænkelige farver. Stemmerne fra katedralens drengekor, som øvede på søndagens prælude i deres sort/hvide kjortler, flød blødt ud og ind af hvert eneste sidekapel.

Og midt i disse visuelle og musiske herligheder - i det nordvestlige tværskib, på stedet hvor Ærkebiskop Thomas Becket 839 år tidligere var blevet brutalt myrdet - stod jeg selv... og kæmpede med at få den afdøde martyrs hoved fri af tænderne!

Tanker fra en splittet by ...

Her i Danmark er vi fødte medlemmer af Folkekirken. Det er en tryk tilstand, men måske også en lidt doven tilstand. Vi behøver ikke træffe beslutning om vores religiøse holdning. Vi kan bare lade stå til. Vi har ret til at have vores tro i fred og vi behøver ikke skilte med den, hvis vi ikke føler for det.

Andre steder kan det være anderledes. Det har min datter oplevet og fortæller om det her.

**Venlig hilsen
Birthe Korsbæk**

Hvilken side er du på?

For et par år siden, da jeg var nyuddannet arkæolog og på jagt efter det perfekte job, søgte jeg på et tidspunkt et job på et museum i den nordirske by, Belfast. Til min store overraskelse var en af de første ting, jeg blev spurgt om til jobsamtalen: »Hvilken religion tilhører du så?«. I Danmark må man slet ikke bedømme potentielle medarbejdere på deres religiøse tilhørsforhold, og desuden kunne jeg slet ikke se, hvad dette havde med jobbet at gøre.

Sagen var den, at det intet havde med jobbet at gøre – men det havde til gengæld en hel del med den nordirske mentalitet at gøre...

At kæmpe og tro

Der er næppe noget sted i verden, hvor konflikterne mellem protestanter og katolikker har haft større betydning end i Nordirland. Konflikten tog for alvor sin begyndelse da Storbritannien sendte soldater til Nordirland i 1968 – baggrunden for konflikten går til gengæld helt tilbage til 1169, hvor den engelske Kong Henrik d. 2. besatte Irland, fordi han ville hjælpe paven med at gøre irerne kristne. Reformationen blev i perioden 1529-36 indført i England, og Kong Henrik d. 8. tvang den ligeledes igennem i Irland – men reformationen forblev teoretisk her, for katolicismen var blevet irernes samlingspunkt.

I midten af 1800-tallet da depressionen var værst, og over 800.000 mennesker var døde af

sult på 5 år, udvandrede over 6 mill. irere til USA, Canada og Australien. Irland var i en håbløs tilstand økonomisk, politisk og religiøst. Engelske missionærer benyttede sig af situationen til at gennemføre reformationen – de havde midlerne og hjalp irerne med akut nødhjælp. De blev mødt med massiv modstand, men ikke desto mindre modtog mange irere hjælp.

Omkring år 1900 ønskede en del af Nordirlands protestanter at blive en del af Storbritannien, mens de nordirske katolikker ønskede et frit og selvstændigt Irland. Under 1. verdenskrig blev det katolske politiske parti, Sinn Féin, oprettet. De katolske irere, som i disse år blev til Irish Republican Army (IRA) kæmpede mod det britiske overherredømme. Både IRA og Sinn Féin fik massiv opbakning, og i 1922 førte dette til delingen af Irland fra Storbritannien.

Borgerkrigen sluttede i 1923 – den havde kostet 4000 mennesker livet.

De blodige dage

Det er dog ikke de eneste kampe og konflikter i historien, som irerne må leve med i dag. »The Troubles« er blevet betegnelsen for den konflikt, der herskede mellem protestantiske demonstranter og de katolske kvarterer i Belfast og Londonderry. Det begyndte i 1968. IRA genopstod og begyndte at beskytte katolikkerne, men sammen med Sinn Féin begyndte de også at stille krav til Storbritannien. Kravene gik ud på, at Nordirland skulle være en del af Irland, i stedet for en del af Storbritannien. Demonstrationerne udviklede sig endnu engang til borgerkrig. Storbritannien sendte soldater til Irland, hvilket kun fik hadet til at blusse endnu mere op.

Det førte, d. 30. januar 1972, til en af de blodigste dage i konflikten.

Da der foregik en ulovlig demonstration i den nordirske by, Londonderry, sendte den britiske hær faldskærmssoldater til byen. Soldaterne skulle kontrollere og anholde de mest voldelige af demonstranterne. Under anholdelsen mente de britiske soldater, at de blev beskydt, og i tumulten begyndte de at skyde på tilfældige demonstranter. 13 blev dræbt og flere såret. De civile bar ingen våben ifølge katolikkerne, og ingen soldater blev beskydt. Episoden blev

kendt som »Bloody Sunday« – den blodige søndag.

Endnu engang herskede der kaos mellem den engelske regering og katolikkerne i Nordirland – konflikten blev blæst op, da IRA's reaktion på hændelsen i Londonderry førte til voldsomme attentater mod engelske politikere. Opblusningen fortsatte, og det måtte unægtelig føre til en modreaktion inden længe.

Den kom ca. 6 måneder senere, d. 21. juli 1972, da IRA bombede flere økonomiske, militære og politiske mål i Nordirland. I alt udførte gruppen 1300 bombninger i løbet af 1972. D. 21. juli 1972 eksploderede 22 bomber, heraf flest i centrum af Belfast. De var placerede på busstationer, togstationer og i nærheden af større bygninger som banker og ved store torve og pladser. 9 mennesker blev dræbt og over 130 sårede.

»Bloody Friday« – den blodige fredag blev set som et modangreb til den blodige søndag 6 måneder tidligere.

Efter 3 blodige årtier, med flere forgæves forsøg på fredsforhandlinger – hvor IRA først lovede at ophøre med al terror i 1994, for derefter igen at sprænge bomber i 1996 i London – blev der endelig vedtaget en samlet fredsaftale mellem Nordirland og Republikken Irland d. 22. maj 1998.

Selv om mange katolikker stadig gerne ser et samlet Irland, er de fleste irere glade for aftalen. I 2005 meddelte IRA, at de havde ødelagt alle deres våbenlagre. Dette blev set som et stort skridt mod fred i Nordirland, og mange håber at andre modstandsgrupper vil gøre det samme.

Selv om langt de fleste ser disse konflikter som frygtelige og helt unødvendige, tager det imidlertid lang tid før sådanne sår heler. De fleste steder i verden er konflikterne mellem katolikker og protestanter for længst døet ud, men i Nordirland er de først lige begravet. Her står sårene stadig åbne – og der skal ikke kradses meget i overfladen før de begynder at bløde igen.

Belfast er stadig opdelt i en del direkte katolske og protestantiske kvarterer. Selv om irerne fuldt berettiget er kendt som et meget hjertevarmt folk, så fylder religionen stadig meget i bevidstheden. Måske derfor var spørgsmålet om, hvilken tro jeg var tilhænger af, ikke så uforståeligt...

I 1983 udgav det populære irske rockband, U2, sangen »Sunday Bloody Sunday« om konflikterne, der fandt sted d. 30. januar i 1972. Her stiller de spørgsmålet, som ingen nogen- sinde kan besvare:

*»Slagene er kun lige begyndt,
mange er tabt, men sig mig;
hvem har vundet?
Kløften er gravet i vore hjerter.«*

Jane Korsbæk

NYT KIRKEBLAD ...

Kære læsere

Det ny nedsatte kirkebladsudvalg, bestående af Henning Pedersen fra Hersom, Anna Rohde fra V. Bjerregrav og Ejvind Sørensen fra Klejtrup samt sognepræst Kirsten Krab Koed og ansvarshavende redaktør Jens Nielsen, havde på basis af et fællesmøde mellem de tre menighedsråd her i februar besluttet at forsøge et nyt udseende af bladet.

Der var en snak om bibeholdelse af størrelsen og så at lave det i farver. Udvalget besluttede at tage det store skridt og lave hele udseendet om både for så vidt angår størrelse og farver samt for at give mulighed for at bringe billeder fra arrangementer og af personer mm.

Vi håber, du/I vil få glæde af at modtage og læse det nye blad.

Vi vil meget gerne have en tilkendegivelse fra jer, kære læsere, om bladet kan gøres endnu bedre, om det evt. skal ændres yderligere. Skriv din mening og send den til bladets adresse, som står på side 3 sammen med de øvrige adresser.

Udvalget vil også meget gerne have indlæg fra jer med emner inden for områder fra det kirkelige liv, både fra det hjemlige, men også fra oplevelser i udlandet (se de to artikler i dette blad). Artiklerne må gerne indeholde farvebilleder helst i en god kvalitet. Jeg forbeholder mig dog ret til at sortere i det tilsendte materiale og bl.a. udskyde det til senere optagelse i bladet. De deadline-datoer, du finder her i bladet, bedes overholdt.

Der modtages ikke politisk materiale. Det vil blive destrueret.

Jens Nielsen
Ansvarshavende redaktør

Grundlovsfest i præstegårdshaven i Hersom sommer 2011 ...

FESTGUDSTJENESTE

Søndag den 5. juni kl. 14:00 byder menighedsrådene i Hersom, Vester Bjerregrav og Klejtrup til grundlovsfest. Festen begynder med en gudstjeneste i Hersom præstegårdshave. Kom og nyd den smukke udsigt over enge og syng med på gode danske salmer akkompagneret af fuglesnak og trompetklang.

GRUNDLOVSTALE

Efter gudstjenesten skal vi høre grundlovstaler Isak Krab Koed. Isak studerer Statskundskab på Aarhus Universitet. Derudover er han formand for Venstres Ungdom i Viborg og Venstres Ungdoms udenrigs- og sikkerhedspolitiske ordfører.

GOSPELKONCERT

Det er ikke en selvfølge, at Danmark fungerer, som det gør. Der er god grund til at feste, fordi vi lever i et demokrati, hvor enhver af os kan være med til at gøre en forskel. Vi markerer grundlovsdagen med en glad koncert med Århus Gospel Kvartet. De synger både nyere gospelsange og skønne gamle kendinger som eksempelvis Amazing Grace og Oh Happy Day. Århus Gospel Kvartet siger: »Vi gør altid meget ud af at involvere publikum i vores koncerter. Gospel er jo i virkeligheden ikke koncertmusik, men derimod de sortes kirkemusik i USA.« Søndag den 5. juni kan du høre de sortes kirkemusik under de sejlende hvide skyer og den blå himmel i Hersom.

Kom som du er og medbring gerne kaffekurv eller hvad du har lyst til at spise. Øl og sodavand kan købes i haven. Arrangementet koster 20 kr. for voksne – fri entré for børn. Vil du gå glip af en god og alsidig oplevelse i præstegårdshaven? Nej vel – vi glæder os til at se dig, så velkommen til fest.

På menighedsrådenes vegne
Sognepræst Kirsten Krab Koed

Kandelaberne ...

102-årig donerer lysestager til kirker

DONATION: Kirkerne i Hersom og Bjerregrav prydes nu af hver to lysestager, som er skænket af Valborg Worsøe.

Valborg Worsøe har hele sit voksenliv boet i Hvolris med sin mand Marinus og deres datter Lis. Giveren, der nu har rundet de 102 år, har mistet dem begge og har nu taget ophold på Kildedalscenteret i Skals.

Sidste efterår besluttede hun at skænke lysestager til

kirken i Hersom, hvor hendes mand Marinus ligger begravet, og også til kirken i Bjerregrav, hvor datteren har sin grav.

Stagerne er nu på plads i kirkerne, og mens stagerne i Hersom kirke er indviet, skal dem i Bjerregrav kirke efter planen indvies ved gudstjenesten den 3. april.

Efter gudstjenesten vil menighedsrådet være vært ved vin og kransekage i våbenhuset.

102-årige Valborg Worsøe har doneret lysestager til kirkerne i Hersom og Bjerregrav. Sidstnævnte indvies ved weekendens gudstjeneste.

ONSDAG 30. MARTS 2011 / UGEAVISEN MØLDRUP / 03

Kandelaberne, hvad er det vil mange nok spørge om? Svaret til det er »store gulv lysestager«. Sådanne lysestager er blevet taget i brug i Hersom og Bjerregrav Kirker. I Hersom i december 2010 ved indsættelse af den ny sognepræst og i Bjerregrav i april 2011 ved en gudstjeneste og med et efterfølgende arrangement i våbenhuset.

Lysestagerne er foræret til de to kirker af den 102 årige Valborg Worsøe, som kommer fra Hvolris med nær tilknytning til de to kirker.

Vi har selv fået lov til at udtage dem og det var svært for næsten alle kunne bruges i kirkerne, men valget er faldet på dem, I kan se på billederne.

I Hersom faldt valget på nogle kraftige stager, som passer til lysestagerne på alteret. Det er med et enkelt lys, som kan tages af hvor der så kan laves en blomsterdekoration.

I Bjerregrav er stagerne mere spinkle, men her er der tre former for brug, enkelt lys, femarmet stage og også her til blomsterdekoration. Kandelaberne er i brug ved enhver kirkelig handling og arrangement i begge kirker, så kom i kirken og se dem i brug.

Hersom og Bjerregrav menighedsråd siger Valborg Worsøe tusind tak for gaven.

Hersom og Bjerregrav Menighedsråd

Kandelaberne - i V.Bjerregrav Kirke

Kandelaberne - i Hersom Kirke

Menighedsrådsmøder

- Hersom:** 25. august.
15. november.
Alle møder i Hersom
Præstegård kl. 19:00.
- Bjerregrav:** 16. november.
Alle møder i Bjerregrav.
Ældrecenter kl. 19:00.
- Klejtrup:** 7. juni kl. 18:30.
Alle møder i Sognehuset.

Alle møderne i september er aflyst på grund af anden mødeaktivitet.

Ifølge menighedsrådsloven er alle menighedsrådsmøder offentlige.

Indre Mission i Klejtrup

- Juni:** Onsdag d. 1.: Bibeltime.
- Juli:** Ferie.
- August:** Onsdag d. 3.: Bibeltime.
Onsdag d. 17.: Møde – Thorvald Jensen, Karup taler.
Møderne er kl. 19:30.
Alle er velkomne.

Snak, eventyr og sang

»Uden at I blive som Børn, komme I ikke ind i Guds Rige,« læser den gamle bedstemor højt af Bibelen i H.C. Andersens »Snedronningen.« Er vi ikke alle »Børn i Hjertet,« som vor kære eventyrfortæller spørger. H. C. Andersens eventyr viser os, at der er en levende forbindelse mellem os mennesker og Gud.

Der var engang tre brødre ... I vore tre sogne er der tre eventyreftermiddage i løbet af efteråret. To i Klejtrup Sognegård og én i konfirmandstuen ved Hersom Præstegård. Jeg læser et eventyr af H. C. Andersen, vi snakker lidt om eventyret, drikker kaffe og spiser kage, synger en sang og snakker endnu mere. Har du tid og lyst til at deltage, så glæder jeg mig til at se dig til godt samvær. Alle er hjertelig velkomne både her og hisset.

Sæt allerede nu **X** i kalenderen:

Torsdag den 15. september
kl. 14:30
i Klejtrup Sognegård

Torsdag den 13. oktober
kl. 14:30
i Hersom Præstegård.

Der går en bus fra købmanden i Bjerregrav kl. 14:20 til Hersom

Torsdag den 24. november
kl. 14:30
i Klejtrup Sognegård

Sognepræst
Kirsten Krab Koed

Indskrivning til konfirmation

Konfirmationsundervisningen begynder i uge 37. I Klejtrup Sognehus ses vi første gang **onsdag den 14. september**. I Hersom begynder undervisningen **torsdag den 15. september**.

Jeg lægger et velkomstbrev ud på Møldrup Skoles forældretranet. Brevet kommer ud i midten af august. Også de børn, som går i 7. klasse på Bjerregrav Friskole, får et velkomstbrev med tilbud om konfirmationsundervisning.

Tirsdag den 6. september kl. 19:30 inviterer jeg konfirmander og forældre fra alle tre sogne til velkomststuen i konfirmandstuen ved Hersom Præstegård. Jeg glæder mig til at hilse på jer.

Sognepræst Kirsten Krab Koed

Er du også døbt?

De fleste af os blev døbt engang for længe siden, men vi husker det næppe. Måske sov vi fra hele festen, måske græd vi også, da vi fik øst tre håndfulde vand på hovedet.

Børn er nysgerrige og stiller mange spørgsmål. Måske spørger de deres forældre: »Hvor er jeg døbt? Hvorfor fik jeg vand på hovedet? Havde jeg kjole på, selv om jeg er en dreng?« Spørgsmålene er gode. Betyder de tre håndfulde vand noget særligt?

Søndag den 11. september kl. 9:30 inviterer vi til dåbstræf i Klejtrup Kirke. Alle børn, som er døbt i 2005 eller 2006 i Klejtrup Kirke, modtager invitation til at komme i kirken og høre en god fortælling. Tag dit barn i hånden og kom og hør mere om dåbens betydning og hils på dukken Stevie. Dåbsjubilarene får en lille gave til minde om deres dåb.

Alle er velkomne til gudstjenesten.

Sognepræst Kirsten Krab Koed

Juniorklubben »TOPPEN«

Børne-klubben »Spiren« og junior-klubben »Toppen« holder pause på grund af ledermangel.

Yderligere information fås hos:
Birte og Benny Vammen. Tlf. 9854 6038.

Klejtrup Kirkes hjemmeside:
www.klejtrupkirke.dk

Tør du

- give dig selv en udfordring,
- sætte dig et mål og
- har du det, der skal til?

Kom, se, mærk og prøv om spejderarbejdet er noget for dig:

Bæverne (bh.kl.-1.kl.):

Mødes mandag kl. 17.00-18.30.

Ulvne (2.-4. kl.):

Mødes mandag kl. 18.30-20.00.

Spejderne (5.-7. kl.):

Mødes tirsdag kl. 18.30-20.30.

Seniorene (8.-10. kl.):

Mødes tirsdag i lige uger kl. 19.00-21.00.

Rovere (17 år -):

Aftaler selv møder.

Vi mødes i spejderhytten,
Toftehøj på Viborgvej 39 i Klejtrup.

Du kan finde flere oplysninger om os på:
www.spejdernet.dk/klejtrup.

Spejderne har omskrevet fadervor

Dear my Gud, du som er i skyerne
Helligt er dit navn for evigt og altid
Komme dit slot deroppe
Lad din vilje være lov
I himlen som på vores jord her
Giv os i dag vore daglige havregrød
Og glem vores dumheder
Som vi også glemmer vores dumheder
Og led os ikke ind i spiseforstyrrelser
og dårlige vaner
Men fri os fra det kedelige.
For dit er paradiset
og din ret og æren for EVER
AMEN!

- skrevet af Linette og Kia

Klejtrup lokalhistoriske Arkiv

Arkivet i Ældrecentret er åbent hver onsdag kl. 14,00-16,30 - eller efter aftale med foreningens formand, Ragna Kolind, på tlf. 9854 6704.

Bogbussen

holder ved Spar i Bjerregrav tirsdag kl. 15,20-15,50 og ved Brugsen i Klejtrup tirsdag kl. 16,05-16,45.

Gudstjenesteliste

Dato	HERSOM	V. BJERREGRAV	KLEJTRUP	Søndagens navn
2. juni		11:00	9:30	Kr. Himmelfartsdag
5. juni	14:00 Gudstjeneste i præstegårdshaven med efterfølgende grundlovs-møde			6. s. e. påske
12. juni		9:30	11:00	Pinsedag
13. juni	11:00		9:30	Anden Pinsedag
16. juni			18:30	Gudstjeneste i by- og legeparken
19. juni		9:30		Trinitatis søndag
26. juni			15:30 S. T. Chr.	1. s. e. trinitatis
3. juli	09:30	11:00		2. s. e. trinitatis
10. juli			15:30 S. Sunesen Gudstjeneste m. nadver	3. s. e. trinitatis
17. juli		15:30 S. Sunesen Gudstjeneste m. nadver		4. s. e. trinitatis
24. juli	15:30 S. Sunesen Gudstjeneste m. nadver			5. s. e. trinitatis
31. juli		9:30	11:00	6. s. e. trinitatis
7. aug.		11:00	9:30	7. s. e. trinitatis
14. aug.	11:00			8. s. e. trinitatis
21. aug.		11:00		9. s. e. trinitatis
28. aug.	9:30		11:00	10. s. e. trinitatis
4. sept.	11:00	9:30		11. s. e. trinitatis
11. sept.			9:30 Døbstræf	12. s. e. trinitatis
18. sept.	9:30		11:00	13. s. e. trinitatis
25. sept.	11:00 Høst nadver	14:00 Høst nadver	9:30 Høst nadver	14. s. e. trinitatis

Alle gudstjenester kl. 11.00 er med nadver/altergang!